

Hồi Thứ Hai Mươi Ba

QUAN PHÙNG SẮC TÁN MẠNG TRÊN NÚI TUYẾT

Tuyết lớn dừng rồi nhưng bầu trời trái lại như một nghìn mực đen, đen âm u như muốn sụp đổ xuống. Mây đen đang trôi, gió núi đang thổi...

Mây đen bay khiến người ta có cảm giác bồn chồn. Gió lạnh thổi khiến những đóa hoa tuyết bám trên cành cây rơi xuống đất, mà tuyết trên mặt đất vẫn chưa tan đi vì chân ngựa của Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị cưỡi, vẫn đạp trên tuyết cứng. Tuyết trắng xóa không gợn chút bùn dơ.

Trên núi hoang, có nhiều rừng cây khô khốc như chết khô vậy, trong cơn gió tây bắc, phát ra những tiếng rảng rắc khiến người ta cảm thấy quá thê lương. Ngẫu nhiên cũng vang lên tiếng chim kêu lạc lõng buồn bã, càng lộ ra sự hoang vắng khủng bố đến lạnh người.

Kim Tiểu Sơn cưỡi ngựa đi trước, Thủy Nhị đi sát theo sau. Tuy võ công của Thủy Nhị bình thường, nhưng lại chưa nhận được sự chiếu cố đặc biệt của phụ thân, những cũng luyện qua được mấy chiêu phòng thân. Lúc này, Thủy Nhị cưỡi trên lưng ngựa hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Nhị nương quả thật đã chạy khỏi Mặc Vân Cốc rồi sao?

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đáp:

– Tiểu đệ, đây là lần thứ mấy tiểu đệ hỏi câu này? Không phải huynh đã nói qua sao? Nhị nương ngay đêm đó đã chạy với họ Quan, không tin đệ về Mặc Vân Cốc sẽ biết.

Thủy Nhị nói:

– Tiểu Sơn ca, khi nhỏ ở trong cốc, đệ biết phụ thân rất sợ nhị nương nhưng đệ không hiểu tại sao?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói:

– Đâu phải phụ thân sợ nhị nương mà là đại thúc nhường nhịn. Người cầm Diêm Vương Thoa không sợ ai cả. Nếu không đại thúc đã không trở lại Mặc Vân Cốc.

Chàng ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp:

– Đại thúc có địa vị cao quý trong võ lâm, dưới Diêm Vương Thoa chết vô số kẻ. Đại thúc có thể sợ ai chứ?

Thủy Nhị lẩm bẩm nói:

– Trong lòng phụ thân tích tụ phần hận khó tránh khỏi đem tức giận đổ lên đầu người khác, giết nhiều thêm mấy người đó là chuyện bình thường.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên đường đương nhiên không buồn tẻ.

Phía xa một sơn cốc lớn, có hai dòng suối giao nhau, ở đó nước suối tuôn chảy róc rách.

Dưới chân núi gần đó, có một túp lều tranh, bên cạnh vách núi lở một nửa, có một cây thị to. Dưới gốc cây đang cột mấy con ngựa khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên.

Trước nhà tranh có sân đập lúa. Tuyết đóng dày đã bị chân ngựa đạp nát. Hiển nhiên, đám ngựa này cũng mới đến không lâu.

Kim Tiểu Sơn nhớ ngôi nhà tranh này vì một ngày trước chàng đã cùng Tiền Phụng dùng lương khô ở đây. Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị phi ngựa gần đến, đột nhiên từ nhà tranh bước ra bốn đại hán thân thể rắn chắc, sau lưng bốn người đó chính Quan Phùng Sắc đã nhảy cửa sổ chạy đi hôm trước.

Mới hai ngày thôi, Quan Phùng Sắc cơ hồ tiêu tụy. Tay trái hấn quần chặt vãi ra phía trước, có một sợi dây phải cột trên cổ để đỡ cánh tay trái của hấn. Bốn đại hán phân ra hai bên, Quan Phùng Sắc đứng chính giữa.

Kim Tiểu Sơn ra dấu với Thủy Nhị thấp giọng nói:

– Đứng đi nữa, tiểu đệ đứng ở đây đi.

Thủy Nhị muốn xuống ngựa, Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Ngồi trên lưng ngựa cũng được, ngồi cao nhìn được xa. Tiểu đệ hãy xem huynh đi thu thập tên xấu xa này.

Nhảy xuống mình ngựa, dây cương giao vào tay Thủy Nhị, Kim Tiểu Sơn trước tiên nhún vai một cái rồi cười ha hả, người đã sải bước đi về phía sân đập lúa nhỏ đó.

Quan Phùng Sắc giơ tay phải, cái miệng nhỏ đã toét ra đến gần mang tai. Đôi mắt lèm nhèm không ngừng chớp chớp vào Kim Tiểu Sơn và nói:

– Tổ bà mi, tiểu gia tìm được mi rồi.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy một lão tóc bạc trong bốn đại hán. Tóc lão bạc dài, đầu giống như con lạc đà. Tay phải lão cầm một chiếc chĩa ba, mũi khoằm miệng rộng vừa nhìn là biết một tay nham hiểm. Hai người kia đều khoảng ba bốn mươi tuổi đều cầm đại phá đao dài khoảng một thước, râu ria xồm xoàm, mày rậm mắt lộ, bộ dạng cuồng ngạo như muốn tóm lấy người mà xé xác.

Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ họ Quan này không biết hấn mời bốn tên nửa người nửa quỷ này từ nơi nào. Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta phát hiện thế giới này càng lúc càng nhỏ, mới hai ngày không gặp mặt, bây giờ lại gặp nhau. Công tử mất hí ạ, tình nhân của mi đâu, có phải vẫn trần truồng nằm trong phòng của mi không?

Quan Phùng Sắc nghiêng răng kèn kẹt nói:

– Mi là hạng điên khùng cuồng ngông tự đại. Khi máu thịt mi chất đông dưới

chân Quan gia, mi nhất định sẽ rõ, đối với những lời cuồng ngôn của mi giá phải trả đắt như thế nào?

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn đáp:

– Ta đang nghĩ, tiểu tử mi tay trái đang bị thương, máu còn chưa khô, không biết cái khăn tơ thuốc độc mê hồn mà người đã hại không biết bao nhiêu người làm sao sử dụng đây vì không có món đồ chơi đó mi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta.

Chàng lại nhìn bốn người kia tiếp lời:

– Lẽ dĩ nhiên là cả bốn tên ngu xuẩn mi đã an bài tập trung ở đây...

Đôi mắt hí lèm nhèm của Quan Phùng Sắc đang chảy nước mắt đỏ. Hắn quát mắng:

– Tiểu tử mi thật đáng ghét! Thiếu nữ đó mi đã giấu đi nơi đâu, tại sao lại biến thành nam nhân như vậy? Mi...

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng lạnh nói:

– Ta đã đưa nàng về nhà. Còn nam nhân này...

Chàng ngoảnh đầu nhìn Thủy Nhị đang ngồi trên lưng ngựa phía xa lại nói:

– Ta nói thật với mi không chút lường gạt, đó chính là Thủy Nhị thiếu cốc chủ của Mặc Vân Cốc chân chính. Phụ thân hắc là Mặc Vân Cốc chủ Thủy Hành Vân lão gia. Thế nào...

Kim Tiểu Sơn cho rằng nói ra gốc gác của Thủy Nhị nhất định sẽ dọa đối phương hoảng vía, chí ít cũng khiến đối phương không đánh mà chạy. Không ngờ hoàn toàn không phải vậy. Đầu tiên là họ Quan ngửa mặt lên trời cười khan một tiếng, tiếp theo bốn tên còn lại đều nhún vai cười lớn. Cười đến nỗi khiến Kim Tiểu Sơn không biết tại sao.

Quan Phùng Sắc cười ha hả nói:

– Hôm đó, ta hỏi tiểu tử mi ở đâu. Mi không trả lời lại đem Diêm Vương Thoa ra để hù dọa. Hôm nay không hỏi trái lại tiểu tử mi lại nhắc đến lão già bị cấm sừng đó. Ha ha...

Kim Tiểu Sơn tức giận đến cực điểm, buông tiếng cười lạnh.

Quan Phùng Sắc đột nhiên chỉ Thủy Nhị đang ở phía xa rồi cao giọng nói:

– Họ Thủy đã không muốn nuôi dưỡng con rùa con kia, lão giận dữ bỏ nhà ra đi. Tại sao lúc này không biết xấu hổ mà trở về lại Mặc Vân Cốc. Nên biết Mặc Vân Cốc đã không còn là thiên hạ của họ Thủy đó nữa, Mặc Vân Cốc là của phụ thân ta!

Kim Tiểu Sơn nghe hắn nói trong lòng đã biết sợ lược hết tám phần là Quan Hạo chưa trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang ở Đào Hoa. Thế thì họ Quan đó có thể chạy đến nhà của trưởng huynh hắn ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng

hoặc con thỏ ranh ma có ba bốn hang cũng không chừng. Nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn thu nụ cười lại hỏi:

– Thiết Toán Bàn Quan Kim ở thôn Lão Kim Khoáng là đại bá phụ của tiểu tử mi?

Quan Phùng Sắc đáp:

– Không sai.

Chợt thấy lão già bên cạnh vung vẩy chĩa ba trong tay măng lớn:

– Tiểu súc sinh, mi cứ ở nơi đó nói chuyện phiếm.

Đại hán khác cũng nói:

– Thiếu trang chủ hà tất nhiều lời với hấn, thanh toán tiểu tử này coi như thiếu trang chủ lập một đại công trước mặt lão gia.

Quan Phùng Sắc ngạc nhiên hỏi:

– Lập đại công cho phụ thân ta?

Đại phá đao vác trên vai đại hán đổi sang tay trái, hấn nghiêng đầu thấp giọng nói:

– Trang chủ thân ở Mặc Vân Cốc ghét nhất là tên tiểu súc sinh này, chỉ do người ngại đông người nghị luận. Hơn nữa, trong Mặc Vân Cốc còn một số người của họ Thủy cho nên nhẫn nhịn bỏ qua. Ngày nay đúng lúc ta tóm được hấn trong núi hoang này. Lại nhìn thấy Diêm Vương Thoa do tên đó mang theo như vậy, ta ra tay một lần đã làm xong hai việc lớn cho trang chủ. Trang chủ một mai biết được, đại công này nhất định là của thiếu trang chủ.

Quan Phùng Sắc vừa nghe bất giác cười ha hả nói:

– Không sai, không sai! Nhà người nói không một chút sai.

Lão già đứng bên cạnh nói:

– Tả Đại Hộ, mi hãy đi thu thật tên súc sinh trên lưng ngựa kia.

Tả Đại Hộ chưa động dậy, Kim Tiểu Sơn đã ngăn lại nói:

– Đừng gấp, Thủy Nhị tiểu đệ của ta là người tàn phế. Quý vị nếu hợp lực lại ngăn được ta không cần nói đến Thủy Nhị tiểu đệ, mà cho dù Mặc Vân Cốc cũng toàn bộ là thiên hạ của họ Quan quý vị.

Quan Phùng Sắc ngạc nhiên rồi lập tức cười ha hả nói:

– Tiểu tử, mi đừng nằm mơ nữa, ai không biết phụ thân ta là Mặc Vân Cốc chủ. Trong một năm người về Đào Hoa Đảo nhiều lắm bốn năm lần, người chu quản thực tế của Ngũ Nguyệt Hoa trang chính là thiếu gia ta.

Khoát tay, Kim Tiểu Sơn nói:

– Xin lỗi, xin lỗi, ta chưa nói hết lời, cũng chưa nói rõ sự tình, trách nào tiểu tử mất hí người không biết.

Đại hán đứng bên trái Quan Phùng Sắc đã không nhẫn nại được:

– Thiếu trang chủ, giữa đôi bên đâu cần nhiều lời như vậy. Mọi người xông lên thi triển bản lĩnh giết một trận thẳng tay là xong chuyện.

Không ngờ lão già tóc bạc nói với Quan Phùng Sắc:

– Nghe khẩu khí của tiểu tử này dường như hắn đã có trong tay vương bài của thiên bảo chí tôn vậy.

Quan Phùng Sắc nhượng đôi mày nói:

– Ta nhớ lại rồi, hôm đó tiểu tử này tắt từ Mặc Vân Cốc qua đây, nếu là như vậy ở Mặc Vân Cốc hắn đã gặp phụ thân ta.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Không chỉ gặp qua Nhân Diện Lang phụ thân mi, mà còn cùng với lão đánh qua mấy chiêu. Đáng tiếc lão mặt dày đó đã bỏ chạy.

Chàng ngừng một lát lại nói:

– Thì ra, lão chưa cùng đồng bọn với lão là dâm phụ kia trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang. Nếu không làm sao đến nay tên mất hí vẫn không biết.

Đột ngột, Quan Phùng Sắc gầm giọng mắng:

– Câm mồm, lão tử tuyệt đối không tin, chỉ dựa vào mi chỉ e Mặc Vân Cốc mi cũng không vào được. Mi... đừng dọa thiếu gia.

Tay trái nắm chặt, Kim Tiểu Sơn chỉ ngón cái về phía sau nói:

– Nhìn thấy rồi chứ, ta mang Thủy thiếu cốc chủ trở về. Cốc chủ còn đang chờ ở đó. Ngày phụ tử gặp nhau không xa nữa. Đây lẽ nào là giả?

Quan Phùng Sắc giận dữ kêu lên:

– Mi đã làm gì phụ thân ta?

Kim Tiểu Sơn sáng khoái nói:

– Đánh bị thương rồi lão bỏ chạy, nhưng sớm muộn ta vẫn phải thu thập lão.

Quan Phùng Sắc lại căm giận rít lên:

– Còn di nương của ta thì sao?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Ai là di nương của người?

Quan Phùng Sắc không che dấu nói:

– Tần Ngọc Nhân chính là di nương của ta.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Hay lắm, những quan hệ hỗn độn giờ đã vạch rõ, thì ra âm mưu của bọn mi đã thực thi nhiều năm rồi.

Chớp mắt đôi mắt lem nhem, sắc mặt trắng bệch, cục yết hầu của Quan

Phùng Sắc di động lên xuống không ngừng như không nén được lửa giận, hấn dần từng tiếng qua kẽ răng:

– Không cần huênh hoang, cũng đừng tưởng sỉ nhục được ta, họ Kim kia mạng số của người đến lúc rồi. Từ sau khi mi phá hủy sự của thiếu gia, ta không lúc nào quên, ta muốn nghiền nát mi. Giờ đây lại thêm việc mi đối với phụ thân ta đại bất kính, thù mới hận cũ, ta muốn lấy cái mạng chó của mi bồi thường, tiểu tử nạp mạng đi.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Trả nợ cũng tốt, nạp mạng cũng tốt, không chỉ nói trên miệng là xong chuyện, phải dựa vào bản lĩnh dựa trên chút chân tài võ học khiến người ta sợ hãi mới được. Tiểu tử mắt hí, bản lĩnh của mi hai ba ngày trước ta đã thấy qua, không phải Kim Tiểu Sơn phách lối, nếu mi không chạy nhanh, bảo đảm mi sẽ sớm gặp Diêm Vương, huống hồ cái khăn tơ hại người của mi không còn, lại thêm một cánh tay bị thương không nhẹ.

Kim Tiểu Sơn châm chích một hồi. Quan Phùng Sắc nghiền răng ken két nói:

– Sự thực ngày nay đã khác hơn trước, họ Kim kia người chuẩn bị nạp mạng đi!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi đánh giá mình quá cao rồi.

Khoát tay, Quan Phùng Sắc gọi lớn:

– Giết hấn!

Quan Phùng Sắc không ra tay, hấn thoái lui ra sau ba trượng đứng dưới mái hiên nhà tranh. Lão già tóc bạc tay cầm chĩa ba quát lớn:

– Vây lại!

Bốn người bốn phương hướng, ba cây đại phá đao thêm một chĩa ba dài phản chiếu trong tuyết trắng liên tiếp chớp lên những tia sáng chói mắt người, không ngừng nối nhau hút vòng vòng chung quanh Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn đưa tay phải rút bao vải xanh trong thắt lưng ra, mảnh áo khoác lớn trên người cũng đã cởi bỏ trên đất.

Vù một tiếng, bao vải nhung xanh lại giắt trở về thắt lưng. Diêm Vương Thoa không ngừng xoay chuyển trong tay của Kim Tiểu Sơn. Ánh hoa bạc đó khiến người ta hoang mang. Cương mâu chuyển tới trước mặt lão già tóc bạc. Lão nói với đại hán đối diện:

– Tả Đại Hộ, mi dùng địa thương đao, còn Tề đại ca và Vu lão đại chia nhau sử dụng thiên lôi kích đại đao pháp. Chúng ta từ bốn vị trí thu thập tiểu tử này, chỉ cần một hướng đắc thủ coi như là thắng rồi. Thù của thiếu trang chủ cũng được báo, ngay cả mối hận trong lòng lão bang chủ cũng được tiêu trừ.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Trên thế gian này có quá nhiều người tính toán nhưng mấy người được như ý đâu. Trái lại những việc xui rủi trong thiên hạ khắp nơi đều có, không tin cứ lên thử xem.

Lão già tóc bạc cười khằng khặc, tiếng cười như con diều hâu oang oác trên ngọn cây:

– Ta nghe người nói Diêm Vương Thoa như móng vuốt sắt của chim ưng nhưng đó là nằm trong tay Thủy lão ma đầu mới phát huy được uy lực nhất định. Giờ đây nằm trong tay tiểu tử mi, lão phu không tin người có bản lĩnh kinh người gì. Lão phu không tin hợp sức của Tần Lĩnh tứ sát bọn ta đánh không lại người.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn mặt hướng lên trời cao nói:

– Tần Lĩnh tứ sát, Tần Lĩnh tứ sát, nghe ra giống như một đám sài lang hổ báo.

Bốn đại hán vây quanh, đồng thời hét to một tiếng giận dữ, bốn binh khí, bốn phương hướng do Tả Đại Hộ khởi động, đôi tay cầm chặt đao lẫn xuống đất, đại phá đao cuộn tròn, chém tạt dưới chân Kim Tiểu Sơn. Hai đại phá đao kia cũng tuyệt độc, toàn bộ nhắm đúng cự ly từ hai phương hướng chém tạt vào Kim Tiểu Sơn. Cương mâu của lão gia thẳng như cán bút chĩa vào yết hầu Kim Tiểu Sơn vừa mạnh mẽ vừa chuẩn xác.

Diêm Vương Thoa trên tay Kim Tiểu Sơn đột nhiên dừng lại, chàng cũng hét to một tiếng:

– Diêm Vương Thoa.

Chàng biết những người đang vây quanh mình không giống như đám thổ phỉ phường đạo trong núi. Bốn người này đều là những nhân vật võ công thành danh trong hắc đạo. Nếu không lão già tóc bạc cũng không lấy đại danh Tần Lĩnh tứ sát để đem ra dọa người. Đã là bọn kiêu hùng của hắc đạo, Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không dám lơ là. Chàng không suy nghĩ nhiều lập tức sử dụng ra chiêu lợi hại của Diêm Vương Thoa.

Một vầng ánh sáng bạc xuất hiện. Nó lấp lánh còn hơn cả ánh tuyết lạnh trên đất, đan chéo bay lượn thật khó thấy một điểm ngân tinh rõ ràng. Nó nhanh nhẹn thần tốc không lời nào tả nổi. Rõ ràng là một tiếng nhưng thực tế là bốn tiếng vang lên, nghe kỹ là bốn tiếng vang nhưng vào tai người lại như một tiếng. Tiếng vang tuy không lớn, cũng không có âm thanh lớn của người té nhào xuống mặt đất. Bốn đại hán từ bốn phương hướng khác nhau cuộn vào Kim Tiểu Sơn nhưng vị trí mà bốn tên trúng phải Diêm Vương Thoa đều giống nhau, một lỗ máu giữa hai mắt.

Đôi bên tiếp xúc thật nhanh, giải quyết cũng thật nhanh, nhanh đến nỗi âm thanh thê thảm cũng không có, chỉ nghe mấy tiếng nặng nề ngã trên mặt đất.

Diêm Vương Thoa của Kim Tiểu Sơn vừa mới cầm trên tay đã nghe Thủy Nhị

từ phía xa kêu lớn:

– Tiểu Sơn ca cẩn thận!

Thanh âm bay giữa không trung nhưng âm thanh không nhanh bằng động tác của Quan Phùng Sắc đứng dưới hiên nhà tranh. Vì sau khi Kim Tiểu Sơn đánh ngã Tả Đại Hộ bốn tên, lưng chàng còn quay lại phía nhà tranh. Chàng đang tính xoay người lại nhưng một luồng chưởng phong đã từ phía sau đẩy đến trong tiếng kêu của Thủy Nhị, trong lúc Kim Tiểu Sơn đang muốn quay người thì tiếng nói của Quan Phùng Sắc đã vào tai chàng:

– Mi chết đi!

Tiếng vù của cương đao cán mỏng, trong lúc Kim Tiểu Sơn xoay thân người, nhanh không thể tả cắt đến cổ chàng. Tiếng kêu nhắc nhở lẫn thủ pháp cực nhanh của Kim Tiểu Sơn đã giúp chàng tránh khỏi qua một tai nạn rơi đầu.

Một tiếng vù, Diêm Vương Thoa của chàng đã ngăn kịp cương đao từ phía sau thì cương đao đó lại đã chém lên vai trái của chàng. Đó là một đao thật nặng khiến Kim Tiểu Sơn đau buốt tâm can. Máu tươi từ vai chàng tuôn ra. Ngay cả áo lót bằng da hổ cũng bị đứt ra, một luồng khí lạnh vô danh xâm nhập vào người chàng.

Ráng sức, chàng nghiêng đầu nhìn vai trái, lạnh lẽo mở miệng liếm vết máu tươi đang phún ra trộn mắt nhìn Quan Phùng Sắc đang đắc ý, nói:

– Lời Thủy đại thúc nói không sai, người nói ta non nớt quả thật có lý. Ta quên còn có mi như con hổ rình mồi bên cạnh, bất lợi đối với ta nhưng cơ hội cuối cùng vẫn không được mi nắm giữ.

Cất giọng the thé như nữ nhân, Quan Phùng Sắc nói:

– Tiểu tử mi quả thật may mắn, nếu không phải tên rùa rút đầu kia kêu một tiếng, chỉ e mi không còn cơ hội mở miệng nữa.

Lúc này Thủy Nhị đang muốn đi đến hiện trường đã bị Kim Tiểu Sơn ngăn lại, chàng nói:

– Đừng qua đây, họ Quan này tuy còn nhỏ tuổi nhưng tâm địa ác độc không khác gì Quan Kim, Quan Hạo. Tổ bà nó, quả thật lưu hấn lại không được rồi!

Nghiến răng nén đau, máu trên vai không ngừng tuôn ra, Kim Tiểu Sơn từng bước đi về phía Quan Phùng Sắc đang cầm đao, cười lạnh. Nhẹ nhẹ đi động thân hình, Quan Phùng Sắc rít lên:

– Họ Kim kia, mi đã thoát qua một kiếp nạn, lẽ nào mi muốn chạy khỏi kiếp nạn lần thứ hai của bốn thiếu gia sao? Mi cho rằng vận may của mi thống suốt sao?

Thanh âm hấn là đe dọa nhưng trái lại nghe ra Quan Phùng Sắc ngoài mặt cứng trong lòng đã yếu rồi vì di động thân hình của hấn không phải là nhào lên.

Kim Tiểu Sơn càng bước đến gần vừa lạnh lùng xoay Diêm Vương Thoa nói:

– Vận mạng trời cao quyết định, họ Quan kia bọn ta ra tay quyết đấu, đánh

bạc một lần kiếp số đôi bên!

Quan Phùng Sắc kêu lên:

– Họ Kim kia, mi đừng cho rằng tay cầm Diêm Vương Thoa thì dưới mắt không người. Mi cho rằng mi là hạng gì, bất quá chỉ là một con chó trung thành của họ Thủy nuôi dưỡng, nhiều lắm thì cũng là bán mạng thay cho lão ta mà thôi!

Thân hình hắn không ngừng lắc lư, đôi mắt hí cứ nhìn chăm chăm vào Diêm Vương Thoa đang chuyển động trên tay Kim Tiểu Sơn, lại nói:

– Mi vốn không nên phá hảo sự của bốn thiếu gia, hiện giờ mi lại giết tứ đại võ sĩ của Ngũ Nguyệt Hoa trang của ta, càng không nên ở Mặc Vân Cốc đả thương phụ thân ta. Đây đều là nợ máu, mi biết nợ máu chỉ có lấy máu để đền bù. Hôm nay không lấy được đầu mi thực khó phát hận trong lòng ta.

Kim Tiểu Sơn vẫn chậm chạp bước tới gần Quan Phùng Sắc, mặt chàng vẫn lạnh lùng nói:

– Muốn đầu ta rơi xuống đất đó không chỉ dựa vào mồm mép của mi mà phải đem bản lĩnh ra. Nhưng Kim Tiểu Sơn ta biết rõ chỉ dựa vào mi e rằng không lấy được đầu trên cổ ta đâu.

Đôi mắt hí lèm nhèm của Quan Phùng Sắc cứ đỏ sọc. Hắn vẫn ngoan cường nói:

– Họ Kim kia, mi đừng cuồng ngông, khi ra tay không hấn ai hơn ai, mi không có cơ hội sống còn vì hiện tại mi đang tuôn máu đầm đề mà chiêu sau của ta...

Kim Tiểu Sơn không chờ Quan Phùng Sắc nói dứt đã trầm giọng nói:

– Mi nói còn lần sau sao? Hừ, trúng một đao đánh trộm của mi, Kim Tiểu Sơn này thậm kê oan uổng. Mi cho rằng còn có lần sau?

Kim Tiểu Sơn chưa dứt lời, Quan Phùng Sắc đã nghiêng răng nín đau, không màng đến tay trái hắn đang bị thương, đưa tay vào trong ngực lấy ra chiếc khăn tơ màu trắng, lạnh lẽo nói:

– Muốn chết thì chết mau đi, hài tử của ta!

Kim Tiểu Sơn thấy Quan Phùng Sắc vừa lấy ra một chiếc khăn tay lại hét to rồi bay thẳng về phía mình, trong lòng chàng bất giác giận dữ.

Cự ly của Quan Phùng Sắc cách Kim Tiểu Sơn không đến một trượng. Tiếng cương đao rít lên đột nhiên hất ngược mang theo ánh sáng chói chang dấy vào ngực Kim Tiểu Sơn nhưng ý đồ chính của hắn là sau khi phát đao thì chiếc khăn tay đó sẽ bay phủ đến vì chiếc khăn tay có tẩm chất kịch độc.

Kim Tiểu Sơn không dám mở miệng hét to, cũng không dám hít thở mau. Chàng phong tỏa hơi thở, đột nhiên tung người lên cao hai trượng. Giữa không trung, chàng thấy Quan Phùng Sắc như cá lội vượt qua. Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn đáp xuống đất.

Diêm Vương Thoa đã từ tay phải chàng bắn ra như ánh sao.

Quan Phùng Sắc một chiêu không trúng. Hắn đáp xuống đất xoay nhanh người, lại đang muốn lần thứ hai nhào tới vì hắn thấy rõ Kim Tiểu Sơn chưa quay người lại nhưng đôi chân hắn vẫn chưa động đã thấy một ánh sao bạc lướt đến mắt mình. Trong tích tắc, hắn do dự không biết tránh trái hay nghiêng phải thì đột nhiên đôi mắt tối sầm, đau thấu tim gan. Hắn ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng cũng không có, đã ngã sập xuống mặt tuyết đã loang lổ, cương đao văng qua một bên, chiếc khăn tay vẫn nắm trong tay hắn không ngừng rung động do gió thổi phát phơ. Trận tử chiến cuối cùng qua rồi.

Thủy Nhị đứng bên hiên trường, kéo ngựa đỏ của Kim Tiểu Sơn đến gần rồi vội vã nhảy xuống ngựa, đi khắp khiêng đến bên cạnh Kim Tiểu Sơn, lấy ra chiếc khăn tay trong mình, lại lấy ra bình thuốc trong ngực rồi xịt thuốc băng bó vết thương trên vai Kim Tiểu Sơn vừa nói:

– Còn may đệ có mang theo thuốc trị thương của Biển đại thúc cho đệ. Tiểu Sơn ca, một đao đó quả thật khiến đệ hoảng hồn.

Kim Tiểu Sơn nhìn Quan Phùng Sắc đang nằm cứng đờ trong vũng máu nói:

– Ta không tưởng được thân pháp của tiểu tử này lại nhanh như vậy. Ta còn đang chuẩn bị làm cách nào tiêu khiển hắn, tuyệt không ngờ hắn nắm được cơ hội trong tích tắc để hạ thủ ta. Nếu không phải tiểu đệ kêu lên một tiếng đó, ta thật không dám đảm bảo mình sống chết ra sao. Tiểu đệ, đa tạ tiểu đệ.

Thủy Nhị vừa băng bó vết thương vừa cười nói:

– Tiểu Sơn ca, chúng ta đều là người một nhà, sau này Thủy Nhị còn phải nhờ và Sơn ca nhiều. Huynh đa tạ cái gì chứ?

o O o

Trong Mặc Vân Cốc, Thủy Hành Vân ân cần chiêu đãi Tần Trường Thái. Lão cho rằng Tần Trường Thái tuyệt đối không thể lừa gạt lão vì lão truy vấn Tần Trường Thái quen biết Quan Hạo từ lúc nào mà Tần Trường Thái gian xảo nói đó là việc sau khi Thủy Hành Vân đi rồi. Kỳ thực Quan Hạo là Nhân Diện Lang đã nổi danh trên vùng Quan Lạc.

Năm đó trước khi Tần Ngọc Nhân gả cho Trại Châu Lang Đào Chính Minh. Tần Ngọc Nhân vốn hy vọng mình được gả cho Quan Hạo nhưng vì tiếng xấu của hắn vang dội khiến Tần Trường Canh mới phản đối gả cho Đào Chính Minh. Việc này Tần Trường Thái đương nhiên biết rõ.

Lúc này, lão không dám thừa nhận vì sợ Thủy Hành Vân hiểu nhầm. Nên biết một người đang tích tụ giận dữ thì đối với bất kỳ việc gì cũng dễ dàng phát sinh hiểu lầm. Lấy trường hợp trước mắt mà nói, Thủy Hành Vân nếu trở mặt không chịu nhận người thì Tần Trường Thái cũng hết cách. Giờ đây, Tần Trường Thái và

Thủy Hành Vân ngồi đối diện trên đại đình. Hai người đặt chân trên bốn than sưởi ấm. Đôi tay họ đều bưng chén trà xanh, nhấp giọng hồi lâu hai người không ai lên tiếng. Nhìn những giọt tuyết rũ dưới mái hiên đại đình, Tần Trường Thái thở dài và hỏi:

– Hành Vân, mi năm nay e đã sáu mươi lăm rồi!

Thủy Hành Vân gật đầu đáp:

– Không sai!

Tần Trường Thái lại thở dài nói:

– Ta cũng đã tám mươi hai rồi, kiếp sống thừa này không biết còn được sống mấy ngày nữa. Mi đến đây xem...

Lão đưa tay chỉ những giọt băng dưới mái hiên, lại nói:

– Sống một luồng khói, chết một đồng xương. Đời người như băng tuyết đóng dưới mái hiên nhà, kết tụ nhanh, tan chảy càng nhanh, chớp mắt tất cả nhất thiết phải nhìn thông suốt.

Thủy Hành Vân buồn bã đáp:

– Nhị thúc, vốn tiểu bối đã nhìn ra rất rõ, chỉ ít đối với Ngọc Nhân cuối cùng vẫn bối phát giác mình lầm rồi, lầm quá xa rồi!

Tần Trường Thái hỏi lại:

– Người nói gì vậy?

Thủy Hành Vân đáp:

– Lúc đầu vẫn bối không nên tiếp nhận nàng vì trong lòng nàng đã có họ Quan. Nhị thúc ơi, nhị thúc biết một nữ nhân tính tình cương liệt, nàng một mai yêu nam nhân vào thì tuyệt đối không màng tất cả mà sống chết vì nam nhân đó tuyệt đối không hối hận.

Tần Trường Thái hỏi lại:

– Ngọc Nhân có thể là hạng nữ nhân này sao?

Thủy Hành Vân lạnh lùng đáp:

– Nhị thúc, xin lão tin lời của vẫn bối.

Thở dài một tiếng, Tần Trường Thái nói:

– Nhớ lại năm xưa khi sư phụ mi còn sống, thấy mi chân thành dạy võ công cho Ngọc Nhân, lão không chỉ một lần nói riêng với ta, nếu mi nhỏ lại hai mươi tuổi thì bọn mi là một đôi người ngọc. Từ đó về sau...

Thủy Hành Vân cười khổ một tiếng nói:

– Đừng nhắc lại quá khứ, vẫn bối đã phụ lời phò thác của sư phụ.

Tần Trường Thái lại hỏi:

– Với chuyện Ngọc Nhân mi làm sao? Chuẩn bị giải quyết thế nào?

Thủy Hành Vân đáp:

– Vãn bối nói qua, Ngọc Nhân đã không phải là người của họ Thủy này mà chính là người của họ Quan. Gả cho vãn bối cũng chỉ là thủ đoạn của Ngọc Nhân với họ Quan mưu hại vãn bối. Ngọc Nhân bị họ Quan mê hoặc quá nặng rồi...

Sắc mặt Tần Trường Thái đột nhiên biến đổi rất khó coi, lão đứng dậy chậm rãi nói:

– Ngọc Nhân cũng quá quắt lăm, hại đến mặt già này không còn chỗ để chường ra với thiên hạ.

Thủy Hành Vân cười lạnh, lão cơ hồ hiểu ra được mục đích của Tần Trường Thái đến đây, nhưng trong nhất thời không tìm ra được cơ hội thích hợp, lẽ nào lão già này là...

Cũng đúng lúc này, Lâm tổng quản từ bên ngoài mỉm cười bước vào, sau lưng chính là Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị. Trên đại đình, Thủy Hành Vân thấy hài tử trở về kích động vô kể. Lâm Đồng thi lễ nói:

– Thuộc hạ chúc mừng cốc chủ phụ tử đoàn viên.

Thủy Hành Vân ngậm nước mắt cười nói:

– Bình an trở về thì tốt rồi. Truyền lời xuống, Mặc Vân Cốc vui vẻ ba ngày để biểu thị chúc mừng.

Lâm Đồng cười đáp:

– Phải chúc mừng mới được, phụ tử cốc chủ “bỉ cực thái lai”, cả Mặc Vân Cốc này ai lại không vui mừng?

Lúc này, Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị, hai người bước đến thi lễ với Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân chỉ Tần Trường Thái đứng bên cạnh nói:

– Bái kiến Tần lão gia đi!

Tần Trường Thái vừa nghe trong lòng cảm thấy không vui, rõ ràng mình đã mất đi thân phận, cũng có thể nói mình là người thừa ở Mặc Vân Cốc này, đối với mục đích đến Mặc Vân Cốc e không sao thực hiện được.

Thủy Nhị nhận ra được Tần Trường Thái trong lòng bội phục nên ôm quyền lạnh lùng nói:

– Tần lão gia, có phải đến thay phụ thân vãn bối chủ trì công đạo không?

Râu tóc bạc phát phơ, mặt già đỏ bừng, Tần Trường Thái cứng lưỡi, hồi lâu mới đáp:

– Hài tử, mi lớn cao nhiều!

Thủy Nhị lạnh nhạt đáp:

– Lớn cao có tác dụng gì? Một chân đã trở nên tàn phế.

Tần Trường Thái vừa nghe, giận nói:

– Họ Quan không phải con người!

Tần Trường Thái sợ mình nói ra sơ sót, vội quay sang Lâm Đồng:

– Lâm tổng quản, phiền người tìm Bát Cước Vương và Bát Cước Lý tới đây.

Lâm Đồng quay đầu cười hỏi:

– Thế nào, Tần lão gia muốn đi à?

Tần Trường Thái tức tối nói:

– Ở trong Mặc Vân Cốc mấy ngày, lão suy nghĩ nhiều điều, giờ thấy phụ tử đoàn tụ, ta càng như ngồi trên bàn chông. Không nói nhiều, ta đi tìm ả tặc tử Ngọc Nhân để coi y thị nói rõ việc này như thế nào? Nếu không, ta cho y thị một trận đòn.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói:

– Lão gia gấp cũng không phải vào lúc này. Bọn tiểu bối cũng vừa mới trở về. Mọi người cùng nhau uống vài chung hãy tính.

Tần Trường Thái nói:

– Rượu của Mặc Vân Cốc, lão phu không còn mặt nào để uống.

Rồi lão cao giọng nói với Lâm Đồng đứng ngoài cửa đình:

– Dặn giùm hai tên Bát Cước, lão muốn lập tức lên đường.

Lâm Đồng đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân không tỏ thái độ, chỉ ngậm ra hiệu đồng ý. Lâm Đồng lập tức nói:

– Tần lão gia căn dặn. Lâm mỗ đương nhiên phải vâng lệnh đi tìm ngay hai người đó.

Trên đại đình, do giận dữ của Tần Trường Thái nên bầu không khí trầm mặc, không ai nói thêm một câu. Tần Trường Thái hiểu rõ một chuyến đội mưa tuyết của mình đến đây coi như đi không một chuyến. Đó không phải là tìm chút bạc về mà là vì... Lão thở dài nói với Thủy Hành Vân:

– Hảo hán không đấu với nữ nhân. Hành Vân, mi nể mặt lão già này chứ?

Trong lòng Thủy Hành Vân cười lạnh. Lão già gian xảo cuối cùng đã nói lộ ra mục đích, có lý nào xông mưa tuyết lớn đi vào núi sâu, chịu gió lạnh, dầm băng tuyết để thăm diệt nữ của lão. Muốn vậy cũng phải chọn ngày giờ.

Thoáng chốc, một mình Bát Cước Vương bước đến nói:

– Nhị đại gia, trời sẩm tối rồi, lúc này làm sao có thể lên đường?

Tần Trường Thái giận nói:

– Cho dù nửa đêm cũng phải đi. Mau đem kiệu lại đây!

Bát Cước Vương dang hai tay lại nói:

– Buổi trưa, Bát Cước Lý uống quá nhiều, đến giờ này vẫn còn đang ngủ say sưa.

Tần Trường Thái càng giận nói:

– Thật đúng là hai con heo. Mau đem thùng nước lạnh dội cho hấn tỉnh. Nếu không, lão nhân gia tự mình lên đường.

Nếu lúc bình thường, Thủy Hành Vân đã sớm đưa tay ngăn trở, nhưng lão lại giả vờ không thấy, không nghe vì lão cảm thấy rõ sự việc. Lúc đầu, Thủy Hành Vân còn lấy lễ tiếp đãi, nhưng dần dần lão phát hiện sự việc không xong vì khi Tần Trường Thái đội mưa tuyết đến Mặc Vân Cốc, trong lúc đàm đạo, lão phát hiện Tần Trường Thái nói những chuyện xa vời khiến lão không thể nhin được và cũng không muốn nghe.

Nếu đêm đó, lão và Kim Tiểu Sơn không nghe được lời nói của Ngọc Nhân và Quan Hạo trong phòng ngủ, có lẽ lão nhớ lại một mặt tốt đẹp nào đó của việc khác từ đó lão có thể tiếp nhận lời khuyên của Tần Trường Thái, nhưng Thủy Hành Vân đích thân nghe rõ lời nói của Tần Ngọc Nhân vào đêm đó. Đây thật là những lời nói khiến Thủy Hành Vân không thể nào chịu nổi, nhưng lão không nỡ nhặt đích thân giết ả. Hiện giờ, lão lại phát hiện ra mục đích của Tần Trường Thái giống như một thuyết khách, vì thế thái độ của Thủy Hành Vân cũng thay đổi. Đương nhiên, Tần Trường Thái cũng nhận ra việc này, lão làm sao ở lại Mặc Vân Cốc được nữa, lão không đi không được.

Bát Cước Vương và Bát Cước Lý khiêng kiệu dưới mái hiên đại đình, Tần Trường Thái gấp rút bước lên căn dặn:

– Trở về Phong Diệp Lĩnh.

Thủy Hành Vân chỉ đứng trên cửa ôm quyền nói:

– Tần lão gia, thượng lộ bình an!

Rồi quay người trở vào ngồi trước bồn than hồng. Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc, khi lão này đến đây, tiểu tử gặp ngoài cốc.

Thủy Hành Vân thấy Kim Tiểu Sơn cởi chiếc áo khoác, lão bất giác giật mình hỏi:

– Mi bị thương à?

Kim Tiểu Sơn nhìn cánh tay bên trái nói:

– Một chút thương nhẹ không đáng ngại.

Thủy Hành Vân gọi Kim Tiểu Sơn đến, cẩn thận nhìn vết thương của chàng, rồi lắc đầu nói:

– Vết thương này xuống thấp một tấc hoặc dời sang phải nửa tấc coi như mi xong đời.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Đại thúc nghỉ đi, tiểu tử tìm Lâm tổng quản lo thang thuốc xong rồi sẽ kể

tường tận với đại thúc.

Lúc này, Lâm tổng quản cùng Cung Thái Ất và Trương Bưu, ba người đang đi vào đại đình. Ba người đều thi lễ với Thủy Hành Vân. Trương Bưu và Cung Thái Ất đôi mắt ngấn lệ. Cung Thái Ất nói:

– Bọn thuộc hạ từ sau khi cốc chủ rời Mặc Vân Cốc vốn muốn lưu lại để bảo hộ cho thiếu cốc chủ, nhưng mà...

Thủy Nhị thở dài nói:

– Ta biết các vị không đủ sức để làm, ta không trách các vị đâu.

Trương Bưu cũng trầm mặt nói:

– Cuối cùng cũng có ngày này, nhưng để họ Quan chạy thoát thuộc hạ không cam tâm, không tìm họ Quan đến đòi công đạo không được.

Thủy Hành Vân nói với Lâm Đồng:

– Tiểu Sơn bị thương rồi, người giúp hấn lo thuốc thang.

Lâm Đồng lúc này mới phát hiện ra vết thương trên vai Kim Tiểu Sơn không nhẹ, vội đỡ Kim Tiểu Sơn ra ngoài đại đình.

Tối hôm đó trong Mặc Vân Cốc bày tiệc linh đình, ăn uống nhộn nhịp... Cũng trong đêm này, Bát Cước Vương và Bát Cước Lý khiêng Tàn Trường Thái ra khỏi Mặc Vân Cốc. Ba người mới bước ra khỏi Mặc Vân Cốc thì Bát Cước Vương trước mặt đã giận dỗi nói:

– Lão gia tại sao sớm không đi, trễ không đi, cứ ngay trời sắp tối lại lên đường?

Tàn Trường Thái ngồi trong kiệu thở dài nói:

– Ta không phải già mà hồ đồ đâu. Bọn mi cho rằng ta không muốn ở trong Mặc Vân Cốc ăn ngon, uống say sao? Một mặt, ta phát hiện Thủy Hành Vân hận Ngọc Nhân thấu tim can. Lại nữa, hài tử của hấn đã trở về, hai người nghĩ xem, con của hấn bị họ Quan đánh tàn phế. Việc này ta biết nếu ta không đi, Thủy Nhị ba mặt một lời nói với phụ thân hấn, ta còn có thể ở yên được sao?

Bát Cước Lý đi phía sau nói:

– Nhị lão gia đã nhận của người ta một trăm lượng vàng ròng, bây giờ việc không xong, đành phải trả lại người ta rồi.

Tàn Trường Thái trong kiệu vỗ đùi giận nói:

– Hồ đồ, đây là bọn chúng tặng một trăm lượng vàng để kính biếu lão nhân gia, như vậy cũng không quá đáng. Hơn nữa, trời lạnh buốt như vậy, ta vì chúng đi vào núi hoang, chẳng lẽ bỏ công không sao?

Bát Cước Vương lại nói:

– Bất kể xong hay không xong, một trăm lượng vàng ròng của lão gia đã vào

trong túi. Nhưng vẫn bối và Bát Cước Lý hai người chịu khổ, chịu nhọc đến Mặc Vân Cốc mà một hào cũng không có. Nghĩ tới nghĩ lui mình chịu nhiều thiệt thòi nhất.

Tần Trường Thái ngồi trong kiệu trầm giọng mắng:

– Ít ra bọn mi cũng đã ăn uống no nê mấy ngày rồi.

Thì ra chuyến đi này của Tần Trường Thái đến Mặc Vân Cốc là làm thuyết khách cho Tần Ngọc Nhân, nhưng dù lão không hoàn thành nhiệm vụ thì chí ít cũng đoán ra nước cờ kế tiếp của Thủy Hành Vân. Đây mới là mục đích của Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo khi chạy trở về Phong Diệp Đình.

o O o

Trên đại đình Mặc Vân Cốc, tiệc rượu đang bày linh đình. Thủy Hành Vân ngồi bên bồn than đỏ nói với Lâm Đồng, Kim Tiểu Sơn, Thủy Nhị:

– Ta cho rằng Tần Ngọc Nhân và họ Quan chạy trở về thôn Lão Kim Khoáng, giờ đây mới phát giác hướng đi của chúng.

Lâm Đồng vội hỏi:

– Cốc chủ sáng suốt giờ đã biết tung tích họ Quan rồi sao?

Lúc này, Kim Tiểu Sơn mới chậm rãi nói:

– Lần này tiểu tử về thôn Lão Kim Khoáng đón Thủy Nhị, giữa đường tiểu đệ gặp phải Quan Phùng Sắc, con của họ Quan, tiểu tử này là tên mất hí xấu xí...

Đoạn Kim Tiểu Sơn mang tất cả sự việc sau khi ra khỏi Mặc Vân Cốc, trước gặp Tần Trường Thái, sau đó lại gặp Quan Phùng Sắc, cứu được Tiền Phụng tử mĩ kể qua một lượt với Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân vừa nghe vừa gật đầu nói:

– Hay lắm! Nói như vậy trong dãy núi đại sơn quả thật có một địa điểm tên Ngũ Nguyệt Hoa trang, mà Ngũ Nguyệt Hoa trang này mới là sào huyệt của Quan Hạo. Trách nào ở phía thôn Lão Kim Khoáng, bọn ta không gặp qua tên Nhân Diện Lang. Thì ra bọn chúng còn có hang ổ trong núi đại sơn...

Rồi gật đầu nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu tử, mi thu thập Tần Lĩnh tứ sát, họ Quan không đau lòng, giết đứa con mất hí của hần khiến Nhân Diện Lang chịu không nổi. Đây cũng là báo thù một chân tàn phế của Thủy Nhị tiểu đệ mi.

Kim Tiểu Sơn sờ vào vết thương trên vai hỏi:

– Đại thúc, vừa rồi đại thúc nói họ Quan không chạy về thôn Lão Kim Khoáng mà hần và Tần Ngọc Nhân lại không về Ngũ Nguyệt Hoa trang, thế thì họ chạy đi đâu chứ?

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói:

– Võ Quan Phong Diệp Lĩnh Tần gia trại!

Thủy Nhị đã sớm kêu lên:

– Năm rồi, con từng đến đó một lần, nhưng sau đó khi con đến qua cả đời này cũng không muốn đi nữa!

Kim Tiểu Sơn kêu lên:

– Tại sao?

Thủy Nhị lắc đầu nói:

– Đệ không thích người nơi đó, ngay cả một ngọn cỏ, một thân cây ở đó đệ cũng không thích. Nếu nhất định nói ra lý do đại khái là vì trên đầu chó không thể giắt trâm vàng. Thủy Nhị nhìn không thuận mắt.

Thủy Hành Vân nói:

– Lão phu hy vọng họ Quan tìm hang ổ khác ở Phong Diệp Lĩnh, như vậy tránh được cho ta có một ngày cùng với Tần gia trại ở Phong Diệp Lĩnh đôi bên trở mặt với nhau.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Cho dù trở mặt thì sao? Ai sợ người đó chịu.

Thở dài, Thủy Hành Vân nói:

– Có nhiều sự việc mi còn không hiểu rõ. Đừng nói gì khác, chỉ một lão Tần Trường Thái, Thủy Hành Vân ta đã nhường lão mấy phần rồi.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu không đồng ý nói:

– Đại thúc, người càng già càng nói tình lý, lẽ nào càng già càng hồ đồ sao?

Chàng ngừng một lúc rồi nói:

– Dù gì đại thúc cứ an dưỡng trong cốc. Về sau xung phong hiểm trận do Tiểu Sơn gánh vác. Đêm đó nếu Tiểu Sơn thông thuộc địa hình thì đã giết chết hai tên ác nhân đó, không cần đến lúc này còn khiến đại thúc lo lắng.

Thủy Hành Vân gật đầu an ủi nói:

– Đừng ôm hận! Hôm nay đại thúc có thể ngồi trong Mặc Vân Cốc trong lòng đã được an ủi nhiều rồi. Nhưng mi kể xem Tiền Phụng ả nha đầu đó vào trong núi đại sơn làm gì vậy?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe hỏi, lập tức lắc đầu.

o O o